

της πάλαι πρό του Ἀγώνος καὶ ἐπ' αὐτοῦ δόξης, οἰοῦναι σύμ-
βολον ἀδελφότητας, γελοιοῦτος, στενοκεφαλίας, σχολαστικώ-
τητας, μιμρίας; δάσκαλος! λέγουν. Καὶ ἡ φαίδρα Μούσα
ἀποκρυσταλλοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ δασκάλου ἐν τοῖς ρέουσι στί-
χοις τοῦ *Tire-Lire*. Τὸ μόνον παράσημον, ὅπερ ἀπονέμεται
τῷ διδασκάλῳ εἶνε ἡ σχολαστικότης, καὶ ἐλησμονήθη ὅτι
ἄλλοτε, ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, νομίζω, οἱ νομικοὶ ἐκαλοῦντο
Σχολαστικοί, καὶ ὅτι δύναται νὰ ἦνε τις σχολαστικὸς χωρὶς
νὰ ἦνε διδάσκαλος, διότι ἡ νόσος αὕτη δὲν πηγάζει ἐκ τῆς
γραμματικῆς, ἀλλ' ἐξ εἰδικῆς τινος διασκευῆς τοῦ ἐγκεφά-
λου. Ὁ δικηγόρος, μεταχειριζόμενος ἐν οὐδένῳ τὰς στρε-
ψοδικίας του, ὁ ἱατρός παρέχων καὶ διὰ τὴν ἀσημοτάτην ἀ-
διάθεσίαν τὰς γραπκὰς συνταγὰς του ἄπου εἰς λόγος θά ἤρ-
κει, ὁ βουλευτὴς ἀπασχολῶν παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν ὕ-
πουργόν διὰ τὰ προσωπικά του, ὁ ἀξιωματικὸς ὁ νυχθημε-
ρῶν ἐπιδεικνύων τὴν χάριν του ἐπὶ τοῦ ἵππου του, πάντες
εἶνε σχολαστικοί. Ἀλλὰ τὰ ἐπαγγέλματα ταῦτα στίλβουσι
καὶ καταγοῦσιν, ἐνῶ δὲ διδάσκαλος ὁμοιάζει μικρὸν ὠρολόγι
τῆς τσέπης, πολυτήμωξ, ἀλλ' ἀφανῶς ἐργαζόμενον, τοῦ ὁ-
ποίου τὸ τικ-τάκ δὲν ἀκούετε, καὶ ἡ ἐκαστοτὴ ἐξοδος ἐκ
τῆς τσέπης εἶνε ἀστραπιαία, χρυσοῦν ὅμως ὠρολόγιον.

Καὶ ἀνὸ διδάσκαλος τύπη, ὁ βουλευτὴς διαφθεῖρει, ψεύ-
δεται ὁ δικηγόρος, σκοτώνει ὁ ἱατρός, καὶ ὁ στρατιωτικὸς...
ἀργεῖ. ἔλασ...

τορικῶν σχημάτων, τινῶν ἀναμνησκόντων τὴν γνωστὴν
γαλλικὴν παροιμίαν περὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ γελοιοῦ, δι' ἀν-
τιθέσεων, παραθέσεων, σχετικισμῶν, ἀποστροφῶν, ὀπτα-
σιῶν, ὁ κ. Διευθυντὴς καλλιγράφει τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθι-
νοῦ διδασκάλου του, οὐχὶ ψυχροῦ τινος καὶ σκαίου, χυδαίου
καὶ ἀβελτέρου, οὐδ' ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους μόνον ἀμεί-
μηλε τὸ σφῖν καὶ τὸ σφῶν καὶ τὸ μὲν ἦδε τὸ νῦν» κατὰ
τὸν Ἡρόδικον, δηλονότι μόνον ἡ γραμματικὴ τῶν μορίων ἐ-
ξερευνήσεις, ἀνεῦ ἄλλης βαθυτέρας διδασκαλίας. ἀλλὰ διδα-
σκάλου, ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ εἰς τὸν ὑπατὸν βαθμὸν ἀνεπτυγ-
μένας τὰς ὑφίστας καὶ εὐγενεστάτας ἀρετάς, καὶ ἀποτεθει-
μένα ἐν τῇ ψυχῇ ὡς πλείστα ἰδεώδη, ποιητοῦ διδασκά-
λου, τεθραμμένου διὰ τῆς Ἑλληνίδος σοφίας, καὶ ταύτης
τῆν θεϊότητα, οὐχὶ τὴν λέξιν ἐν φρενολήπτου ἐνθουσιασμῷ
ἐρμηνεύοντος. Δῆλον ὅτι αἱ εἰρημένα 36 σελίδες ἀποπνεύ-
σαι πολὺν ὑπερ τῆς διδασκαλικῆς ἀναμορφώσεως ἐνθου-
σιασμόν· ἀγνοῶ δ' ἂν ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κ. Παπαμάρκου
συνοδεύεται ὑπὸ ἴσης δόσεως πρακτικοῦ πνεύματος καὶ παι-
δαγωγικῆς ἐμπειρίας, ἀποτελεσματικῆς ἐνεργούσης, ὅτε
τότε καὶ μόνον εἶνε ἀληθὴς καὶ σεβασμῶ ἀξίος· ἀλλ' ὅτι
γνωρίζω, καὶ πάντες μετ' ἐμοῦ, εἶνε ἡ ἀξιοθρήνητος κατὰ-
στασις τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐκ τε τῆς ἀτελείας τοῦ παρ' ἡμῖν
ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, καὶ τοῦ χαμαζήλας ἢ τῆς ἡμι-
μαθείας τῶν πλείστων διδασκόντων, διδασκόντων τῶν ὁποίων
τὰς τοιαύτας περιεκτεῖς ιδιότητάς δὲν ἀποκνεῖ μίαν πρὸς
μίαν καὶ συγκεκριμένως νὰ ἀναγράψῃ, καυτηριάζων, ἐν τῷ
λόγῳ του ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος συναδέλφος ἐκείνων, πᾶν οὕτω
παρέχων ἐχέγγυον ἐξακριβώσεως καὶ ἀληθείας τῶν καταγ-
γελιῶν αὐτοῦ.

Δὲν εἶμαι βεβαίως ὁ ἐπιτηδῆσιος νὰ γνωρίσω καὶ ἀναπτύ-
ξω τὰ οἰκτρῶς κείμενα ἐν τῇ καθ' ὅλου ἡμῶν ἐκπαιδεύσει
ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη εἰδικῆς γνώσεως καὶ μελέ-

6 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 6

ΤΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μεταφράσις Δ. Κακλαμάτου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 570)

— Τὸν ἀγαπᾷς! ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία, μὴ δυναμένη νὰ
ἀποκρύψῃ τὴν ὀργὴν της; Πῶς εἶσαι πάντοτε ὑπερβολικὴ,
καὶ θέλεις νὰ νομίζῃς ὡς ἀληθινὸν ἔρωτα ἓνα παιδιᾶτικο
παιγνίδι. Ὁ Γάστων καὶ σὺ μεγαλώσατε μαζύ. Ἐνόμισες
ὅτι ἔπρεπε πάντοτε νὰ ζῆτε μαζύ καὶ ὅτι δὲν μπορεί νὰ
ἦσαι εὐτυχὴς χωρὶς τὸν δοῦκα. . . Ὅλα αὐτὰ εἶνε πρέλλαις,
παιδί μου.

— Μητέρα, ἀνέκραξεν ἡ Κλαίρη.

Ἄλλ' ἡ μαρκησία εἶχεν ἀρχίσει καὶ ἡ παρουσιαζομένη

εὐκαιρία ἦτο πολὺ κατάλληλος διὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν καρ-
δίαν της.

— Εἶσαι πολὺ γοητευμένη ἀπ' αὐτὸν τὸν δοῦκα. Εἶνε ἀστα-
τος, ἐλαφρόμυαλος, καὶ καθὼς ζεῦρεῖς ἔχει μερικάς ἐξῆς ἀνε-
ξαρτησίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν θὰ διορθωθῇ. Καὶ βλέ-
πῶ τὸ μέλλον με πολλὰς δυστυχίας διὰ σέ. Νὰ σοῦ πῶ!
Θέλεις νὰ μάθῃς τὴν ἀληθινὴ μου γνώμη; Δὲν θὰ ἴδῳ χω-
ρὶς ἀνησυχίαν τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ συνοικεσίου.

Ἡ Κλαίρη ἠγορήθη. Αἱ παρειαὶ της ἔγειναν καταπόρφυ-
ροι. Αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλαὶ
καὶ παρατηροῦσαι ἡ μία τὴν ἄλλην. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ πρώτη
λέξις, ἥτις θὰ προσφέρετο μεταξύ των, θὰ εἶχεν ἐκτακτὸν σπου-
δαιότητα. Ἡ δεσποινὶς Μπῶλιε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν
ἑαυτὸν της καὶ με φωνὴν τρέμουσαν.

— Μητέρα, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μοῦ ἠμίλειτε ἔτσι. Φαί-
νεταὶ θέλετε νὰ με προδιαθέσητε εἰς τὸ νὰ μάθω καμμίαν
κακὴ εἶδησι. Ἡ ἀπουσία τοῦ δοῦκος μήπως προέρχεται ἀπὸ
αἰτίας, τὰς ὁποίας μοῦ κρύπτετε; Μήπως ἐμάθατε; . . .

Ἡ μαρκησία ἐφοβήθη βλέπουσα τὴν συγχίνησιν τῆς κό-
ρης της. Ἠνόνησε καλλίτερον παρὰ ποτε ἄλλοτε, ὅτι ἡ ἀ-
φοσίωσις τῆς Κλαίρης ἦτο ἰσχυρὰ καὶ βαθεῖα. Εἶδεν ὅτι ἐ-
προχώρησε πολὺ. Καὶ ὀπισθοχωροῦσα:

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν ξεύρω τίποτε, δὲν μοῦ εἶπε κανεὶς
τίποτε. Καὶ μάλιστα, βλέπω ὅτι δὲν μοῦ λένε ἀρκετά. Ἄλ-
λὰ ἡ σιωπὴ τοῦ ἀνεψιοῦ μου με ἐκπλήσσει. Φαίνεται δὲ

της πρὸς τὸ συναισθανθῆναι πως τὴν ἀρρυθμον καὶ παραπαι-
ουσαν μῦθωσιν τὴν ἀπὸ τοῦ Δημοτικοῦ μέχρι τοῦ Πανεπι-
στημίου διήκουσαν. Τοῦ ὑψηλοῦ πανδιδακτῆριου αἱ ἑδραι-
γνωστὸν ὅτι ἐμιάνησαν κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν ἀνικανότη-
των καὶ πολιτικῶν χαρίτων δυνάσθε νὰ μὴ πατήσετε τὸ
πόδι σας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ νὰ ἐξέλθητε με τοόσο
δίπλωμα, χάρις τῷ ἐπικρατοῦντι πάνυ ἐλευθερίῳ ὄργα-
νισμῷ αὐτοῦ, καὶ τῇ προπαιδευτικῇ εὐνοίᾳ καθηγητοῦ
τινος. Ἀπὸ τῶν Γυμνασίων ἐξεργουεθα, οἱ πλείοσι ὄχι ἀμα-
θεις, οὐδὲ συγκεχυμένῃ τινι παιδευσίῳ κατέγοντες, ἀλλ'
αὐτὸ τοῦτο ἀπαιδευτότατο. Καὶ ἐπειτα φιλοπάτριδες μα-
κρὰν, πολὺ μακρὰν ἡμῶν ἀποθνήσκοντες, κληροδοτοῦσι πο-
σὰ . . . εἰς τὴν κλασικὴν, ἀλλὰ καὶ ρωμαντικωτάτην τῶν
Ἀκαδημιῶν τῆς ὑψηλοῦ, τὴν Ἀκαδημίαν μας, ἐνῷ ἡ κυρία
δημοτικὴ παιδευσις, δεῖται τόσων καὶ τόσων καὶ μόλις ἡρ-
ξάμεθα μεριμνῶντες περὶ μορφώσεως δημοδιδασκάλων, ἐνῷ
εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ χωρία πολλὴ ἡ ἀθλιότης, διδα-
σκάλου ἀποκαθισταμένου τοῦ πρώτου τυχόντος, καὶ σχο-
λείου τοῦ ἀγρηστοτέρου σταύλου· ἐνῷ εἰς τὸν κινδυνεύοντα
ἐλληνισμὸν βούλγαροι διδάσκαλοι διαδέχονται τοὺς πα-
ραιτουμένους Ἕλληνας, ἵνα μὴ ἀποθάνωσιν ἐξ αἰτίας. . .

Γνωρίζετε τί εἶνε ἀκόμη ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὁ δημοδιδά-
σκαλος; Ἐτυχέ ποτε, ἐπισκεφθέντος ἐπαρχιακὴν πόλιν, νὰ
συνορῆσῃ ἡ κατοικία μου πρὸς δημοτικὸν σχολεῖον· σχολεῖον
ἦτο ἐκεῖνο ἢ θακροσταλακτῆριον, ἢ Γολγοθᾶς τῆς παιδικῆς
ἡλικίας, ἐξ οὗ ἐδημιουργοῦντο βασιανίζομενοι, ὄχι θεοί,
ἀλλὰ διεφθαρμένοι, ὑπὸ τὴν ἀδιάκοπον καὶ ἀνίλεπὴν ἐργα-
σίαν τῆς ράβδου, καὶ τῶν βαναυσωτέρων ὑβρεῶν τὴν χάλα-
ζαν κατὰ τῶν κεφαλῶν των; καὶ ὁ διδάσκαλος ἐθεωρεῖτο
ὡς εἰς τῶν ἀρίστων καὶ ἱκανωτάτων· ἐδίδασκεν ἀνάγνωσιν
τοὺς μαθητὰς του ἐπὶ ἀρχαίων κειμένων, αὐτόχρημα καὶ
κωμικώτατα μελοδραματικῆν· ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐ-

τῆς τὸ ἐλάχιστον ἀναγνωστικὸν λάθος ἐπιμωρεῖτο οὕτω
πως, ὥστε οἱ γόοι τῶν μικρῶν μαρτύρων συνείκουν καὶ
τοὺς λίθους· ὁ τουγμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων ἦτο
ἐκεῖ· ἐβλεπα γυναῖκας μονοῦ λειποψυχούσας πρὸ τῶν γόων
ἐκείνων, ποθοῦσας νὰ δράμωσιν εἰς βοήθειαν, καὶ καταρω-
μένας τὸν Νέρωνα ἐκεῖνον, οὕτινος ἤκουετο βραχὴν βραχὴν
ἢ ἐπιώδη: «Ἄτιμα παιδιὰ! ἄτιμα παιδιὰ!» ἡ μόνη φρά-
σις, ἐξ ἧς συνέκειτο τὸ λεξικὸν τοῦ ὡς παιδαγωγοῦ. . . Ἀλ-
λαχοῦ πάλιν εὐρισκομένου ποτὲ ἐμοῦ, ὁ κανδηλιανάπτης τῆς
ἐκκλησίας παραιτεῖται αἶψην· μετ' ὀλίγον ξεφουτρώνει ὡς
διδάσκαλος, παιδαγωγός, διευθυντὴς ἰδιωτικοῦ Λυκείου!
Μία πλύστρα διεμοίρασε σσφώτατα τὰς ὥρας τῆς μεταξὺ
τῶν ἀσπρροῦχων τῆς, καὶ τῶν μικρῶν κορασιῶν ἅτινα
συνῆγεν εἰς σχολεῖον ἐν τῷ πλυστηρίῳ τῆς. Ἄφινουσα τὸ
ἀλφαριθμητικὸν καὶ τὴν βέεγαν τῆς, ἐκουβαλοῦσε γυμνόπους
τὸ νερόν ἀπὸ τὴν βρύσην διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς. Διπλοῦν
κέρδος.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι πταίει καὶ ὁ διδάσκαλος διὰ τὴν εἰκόνα
τὴν ὅποιαν ἐπειράθημεν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀρθρου νὰ ἔχομεν γραφῆ-
σωμεν αὐτοῦ. Ἐπισπώμεν ὅτι διὰ τῶν προσπαθειῶν, αἴτι-
νες ἤρχισαν νὰ καταβάλλωνται ὑπερ ἀναμορφώσεως τοῦ συ-
στήματος τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τοῦ θεμελίου πά-
σης ἄλλης παιδείας καὶ πολιτικῆς ἀρετῆς, οἱ ὄροι οὗτοι θὰ
μεταβληθῶσιν ἐπ' ἀγαθῷ, καὶ τῶν ἐλληνοπαίδων ἀληθῶς
διαμορφωμένων καὶ τοῦ ἀχάριτος διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλ-
ματος χάριν εὐρίσκοντος καὶ εἰς τὸ ἐμπρόσπον ὕψος αἰρούμε-
νου παρὰ τε τοῖς μαθηταῖς καὶ τῇ λοιπῇ κοινωσίᾳ. Προχθεῖς
ἀκόμη οἱ συμπολιταὶ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ἐπισκεφθέντες
τὰς πρώτας δημοσίας ἐξετάσεις τοῦ πρὸ ἔτους συσταθέντος
προτύπου σχολείου, ἀπῆρχοντο μονοῦ ἐκθαμβοὶ διὰ τὴν
θαυμασίαν καὶ ἀπροσδόκητον ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν μὲρ-

ὅτι ὁ Γάστων καταγίνεται πολὺ εἰς τὴν διπλωματικὴν.
Ἡ Κλαίρη καθυσάχασεν. Ἀπέδωκε τὴν κάπως ζωηρὰν
ὀμιλίαν τῆς μητρὸς τῆς εἰς δυσαρέσκειαν τὴν ὅποιαν οὔτε
αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς ἄδικον. Καὶ ἀναλαμβάνουσα
τὴν γαλήνην τῆς:

— «Ε! μητέρα, ὀλίγη ὑπομονὴ ἀκόμη. Ὁ δούξ μᾶς ἐν-
θυμεῖται, εἶμαι βεβαία, καὶ θὰ τὸν ἰδοῦμε καμμιὰ ἡμέρα
ἐρχόμενον, ἔξαφνα ἀπὸ τὴν Πετροῦπολιν.»

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, πτὸ εὐχουμάκι. Ἐν τούτοις σήμερον
ἔρχεται καὶ ὁ ἀνεψιός μου Γρεφὸν με τὴν σύζυγόν του καὶ
ἴσως ἔχουν αὐτοὶ καμμιὰ εἰδήσι.

— «Α! νὰ ὁ Ὀκταβίος ἔρχεται μαζί μὲ τὸν κ. Μπασε-
λίνον, εἶπεν ἡ δεσποίνις Μπωλιὲ ἐγειρομένη μετὰ ζωηρό-
τητος, ἵνα διαφύγῃ συνομιλίας τόσον δυσαρέστου δι' αὐτήν.
Ἡ νέα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ ἐπρόχώρησε πρὸς τὸ ἀνδρ-
ρον. Ἦτο τότε εἴκοσι δύο ἔτων καὶ εὐρίσκετο ἐν ὅλῃ τῇ
λάμψει τῆς ὠραιότητος τῆς. Τὸ ὑψηλὸν τῆς ἀνάστημα ἦτο
ἀμιμῆτως κομψόν. Καὶ οἱ βραχιόνες, θαυμασίως προσκε-
κολλημένοι εἰς λευκοτάτους ὤμους, ἀπέληγον εἰς χεῖρας βα-
σιλίσσης. Αἱ χρυσαὶ τῆς τρίχες, ἀναδεδεμένοι ἐν τῇ κορυφῇ
τῆς κεφαλῆς, ἄφινον νὰ βλέπῃ τις καταστρογγυλὸν τράχη-
λον ροδαλῆς λευκότητος. Ἐλαφρῶς κλίνουσα πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐστηριγμένας ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ κιγ-
κλιδωτοῦ τῆς κλίμακος, ἐκφυλλίζουσα μηχανικῶς ἐν ἑκ τῶν
λουλουιδίων τῶν ἐπ' αὐτῆς εὐρισκομένων, ἐφαίνετο ὡς ἡ ζῶ-

σα ἐνσάρκωσις τῆς νεότητος, ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ καὶ τῇ ὀρο-
σίᾳ τῆς.

Ἡ κ. Μπωλιὲ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐκάλυψε διὰ τῶν
βλεμμάτων τῆς θαυμάζουσα αὐτήν. Ἐπαῖτα ὕψωσε τὴν κε-
φαλὴν αἰωπηρῶς καὶ ἐξέβαλε τελευταῖον στεναγμὸν. Ἦδη
ἡ ἄμμος τοῦ ἀνδρὸς ἐπρίξεν ὑπὸ τὰ βήματα τῶν ἐρχομέ-
νων καὶ αἱ φωναὶ των ἔφθονον συγκεχυμένοι μέχρι τῆς αἰ-
θούσης. Ὁ κ. Μπασελίνος ἦτο κοντὸς, ἐξηκονταετῆς περί-
που, καταστρογγυλός, ἐνεκα τῆς ἀναγκαστικῆς ἀκίνησιος
τῆς ζωῆς τοῦ γραφείου. Μὲ πρόσωπον κατακόκκινον ὑπὸ
κόμην λευκὴν, ἀμέμπτως ἐξυρισμένος, φορῶν μαῦρα, ἦτο ὁ
τέλειος τύπος συμβολαιογράφου τῶν ἀρχαίων χρόνων. Ἀ-
φωσιωμένος ἐκ βάθους ψυχῆς εἰς τοὺς εὐγενεῖς πελάτας του,
λέγων «κυρία μαρκησία» μεθ' ὕψους εὐλαθεῖς, ὑπεστήριζε
τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας τοῦ Μπωλιὲ δικαίωματι γεν-
νήσεως. Οἱ Μπασελίνοι ἦσαν συμβολαιογράφοι τῶν κυρίων
τῆς χώρας πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Καὶ ὁ τελευταῖος
τῶν δημοσίων τούτων λειτουργῶν ἐφύλαττεν ὑπερφάνως
ἐντὸς τοῦ γραφείου του ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς τοῦ ἸΑ' Λου-
δοβίκου, ἐν οἷς διεκρίνετο ἡ ἀξεστός καὶ φουδαλικὴ ὑπο-
γραφή τοῦ μαρκησίου Ὀνωρίου-Γακώβου-Ὀκταβίου Μπωλιὲ
καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ Ἰωσήφ-Ἀντωνίου Μπασελίνου, βασιλικοῦ
συμβολαιογράφου.

Ἡ εἰς τὸ φρούριον ἐπιστροφή τοῦ Μπωλιὲ παρ' ὀλίγον
ἐφρόνευεν ἐκ χαρᾶς τὸν ἐξαιρετὸν ἄνθρωπον. Δι' αὐτὸν ἡ ἐ-

